

ФАТЕР НОСТЕР

№8-9 (28-29)
жнівень-
верасень 2006

Выданьне рымска-каталіцкай пафаріі сьвятога Казіміра ў Жлобіне

„Я ёсьць дарога, праўда
й жыцьцё”

(Ян 14:6)

Беспамяцтва – небясьпечная хвароба. Змог бы чалавек будаваць сваё жыцьцё, разьвівацца, калі б забываў усё, што адбывалася зь ім учора? Не, гэта было існаваньне бяз сэнсу і мэты. Памяць – гэта ня проста ўласцівасць нашае псыхікі. Гэта – фундамэнт, невычэрпная крыніца сілы, бо, ведаючы вопыт папярэднікаў, лягчэй перадольваць цяжкасці на ўласным шляху. Перажываючы складаныя часы, мы будзем памятаць аб герайзме нашых продкаў, аб настойлівых пошуках Святла, аб упартым імкненіем захаваць вернасць сабе самому і Богу. Прыкладам мужнасці і надзвычайнай духоўнасці зьяўляюцца лёссы сотняў каталіцкіх сьвятароў – ахвяраў савецкіх рэпрэсіяў. Гэтая трагічная старонка гісторыі беларускага Касьцёла як быццам перагорнута, але забыць іхнюю цяжкую барацьбу мы ня маем права. Беларусь, 20-50 гады мінулага стагодзьдзя: 250 тысячаў чалавек прыцягнута да адказнасці па палітычных матывах. Што гэта за «матывы»? Як слушна заўважае гісторык касьцёла Адам Глябовіч, «адзіным крытэрам была толькі выснова савецкага кіраўніцтва адносна незалежнасці духу і поглядаў». Такі «крытэрый» прымяняўся да розных сацыяльных груп беларускага насельніцтва: сялянай і настаўнікам, партыйных кіраўнікоў і пісьменнікам, і, канешне, адносна сьвятарства. У турму альбо лягер каталіцкіх сьвятароў траплялі за «антысавецкую дзеянасць»: навучаньне дзяцей і моладзі рэ-

Гераізм у смутны час з гісторыі Касьцёла на Беларусі

лігіі, арганізацыю пілігрымаў, праста адпраўленыне Святой Імшы (пры гэтым кола вернікаў трактавалася як «антысавецкая арганізацыя»). Асабліва моцнымі былі рэпрэсіі ў пасыльванныя часы. Хваля пракацілася па Летуве, Заходній Беларусі і Украіне. У цэлым у 1944-1956 гг. у турмах, лягерах, высылцы знаходзілася каля 700 рымска-каталіцкіх ксяндзоў. Нямногія зь іх змаглі вярнуцца на Радзіму ці проста дажыць да вызваленія. Таму надзвычайна каштоўнымі зьяўляюцца ўспамінтых, хто ня проста знайшоў сілы перажыць гэты страшны час, з годнасцю вытрымаць выпрабаваньні, але не пакінуў барацьбы ні на хвіліну, а потым усяму сівету нёс праўду аб величным змаганьні народа за свае духоўныя ідэалы. Выбітная постаць сярод іх – наш зямляк Вінцук Адважны (1890-1978), сапраўднае імя Язэп Германовіч. Беларускі пісьменнік, які пасыля за-канчэння Віленскай духоўнай сэмінарыі займаўся сьвятарскай і асьветніцкай дзейнасцю. Яшчэ ў тыя часы падвяргаўся ганеніню з боку польскіх уладаў за тое, што казаныні ў касьцёле гаварыў на беларускай мове. Пасыля ўступленыня ў ордэн ма-рыянаў працаваў у Кітаі, дзе быў арыштаваны і перададзены савецкім уладам, якія прыгаварылі сьвятара да 25 гадоў зняволенія. Пра сваё знаходжанье

у лягерах Я. Германовіч напісаў у кнізе «Кітай – Сібір - Масква». Гэта аповед пра катаваньні і зьдзекі, духоўны подзвіг і незвычайную стойкасць, пра тое, як у найскладайнешых умовах захоўвалася вера, дзякуючы якой чалавек і мог выжыць у гэтым «пекле на зямлі». Нягледзячы на небясьпеку, забароны і пакараныні, незважаючы на нястачы лягернага ды турэмнага жыцьця, людзі працягвалі сваё

Працяг. Пачатак на 1 стар.

служэнъне Богу. «У хуткім часе сярод палякаў, веруючых каталікоў, я знайшоў жадаючых спавядца і прыняць святую Камунію. Адшукаліся аплаткі, віно, зроблене з разынак. Паламаную становую лыжку выкарысталі замест келіха...». З гэтымі успамінамі вязнія сталінскіх лягероў Рышарда Грабскага перакрыжоўваецца аповед Язэпа Германовіча пра Божыя Службы: «І яшчэ мне давялося, калі, будучы начным дзяжурным у лягеры 0.20, я апоўначы адпраўляў прыстале бараку Літургію Каляндную. Барак быў вялікі. Інваліды спалі пагалоўна. Я сакрэтна будзіў сваіх каталікоў, якія лежачы

...Зараз, як заўсёды, я падзяджала да Вільні зь лёгкім сэрцам. Якія б складаныя справы мяне там ні чакалі, я заўсёды трапляю туды як дадому, бо ведаю – аваўязко ва сустрэну Яе.

Кожны раз, калі я ў Вільні, я заходжу хвілінку каб прыйсьці да Маці Божай Вострабрамской, памаліцца ў цішы перад яе дзвіноснай выявай, падзякаўваць за ўсе ласкі, якія яна дарыць мне і майм блізкім. Мабыць, таму ў мяне заўсёды ўсё добра складваецца, калі я там. Душа напаўняецца съветам і супакоем, сэрца плае.

Не здарма Вострабрамскую Божую Маці шануюць і каталікі, і праваслаўныя ў Беларусі, Польшчы, у Літве, а таксама і ў Украіне. Назуву сваю яна атрымала таму, што абрэз зъмешчаны ў каплічцы над адной з брамаў у старажытным віленскім муры. Раней яна называлася Вострай, а зараз – Мядзінінскай (ці Аўшрос). Брама ясная, съветлая, і нават можна разгледзець твар Маці Божай у вакне на версе. Сама каплічка аформлена ў барочным стылі, але стрымана і сур'ёзна. Цёмнае дрэва, старажытная каменная падлога, а па сценах...

Гераізм у смутны час

маліліся, і прыносяў ім святыню Камунію». Яшчэ цяжэ было браць удзел у рэлігійным жыцці жанчынам. Калі жаночыя брыгады выводзілі на працу, да іх набліжаўся ксендз быццам бы з заляцаныямі да кабетаў, каб адцягнуць увагу назіральнікаў. Дапамагаў працеваць, а потым дзе-небудзь ва ўкрыцці спавядадаў. Такія абставіны адпраўленыя службы некаторым здаваліся зневажальнымі (з-ўважым, «некаторымі» зъяўляліся людзі на волі), але Язэп Германовіч лічыў, што і ў турме не перастае быць святаром-місіянэрам і павінен «паўсюдна спаўняць загад Хрыстовы: «І-

зце, навучайце ўсё народы». Успаміны святараў-вязыняў – гэта навука і прыклад для нас. Зараз мы ня маєм перашкодаў для вызнавання сваёй веры, акрамя уласных ляяты і слабасці духу. Язэп Германовіч маліўся аб tym, «каб Бог даў яшчэ ласку адпраўляць набажэнства вольным парадкам у вольнай Бацькаўшчыне!». Нажаль, ён не дажыў да гэтых часоў, але менавіта дзякуючы мужнасці і цвёрдасці такіх служыцеляў і стала магчымым адраджэнне касцёла на Беларусі ды й ва ўсёй Усходняй Эўропе.

Алена СЫСОЙ

Святыня чатырох народаў

неўяўная колькасць шыльдачак з падзякамі і малітвамі да Суцяшальніцы. Так, абрэз заўсёды лічыўся цудадзейным. Нешта неверагоднае ёсьць ў твары Марыі, у пакорна складзеных руках, што зачароўвае і робіць цябе адданым ёй назаўсёды.

Абрэз даволі вялікі, выкананы на дубовай дошцы 2 x 1,63 м. Фігура зъяўляецца часткай кампазыцыі Звеставання. Галава Марыі нахіленая, рукі скрыжаваныя. Амаль уся выява пакрываеца залачонай рызай, выкананай віленскімі майстрамі ў канцы XVII ст. На галаве ў Маці Божай карона з двух ярусаў, німб акружаны вострымі промнямі сіяньня і зоркамі, у нізе паўмесяці.

Ёсьць некалькі паданьняў аб tym, як абрэз зъяўліўся ў Вільні, сталіцы беларускага дзяржавы – ВКЛ. Адно зь іх кажа, нібыта цудадзейным чынам яго знайшлі ў браме 14 красавіка 1431г. Іншыя съцвярджаюць, што ён быў дасланы князем Альгерду грэцкім імпэратарам Янам Палеолагам ў гонар прыняцця Альгерду хрысціянства. Згодна з трэцім вэрсіям, абрэз Маці Божай быў

прывезены з Херсанеса вялікім князем Альгердам у якасці ваенных трафеяў. Вядома, што ў 1341-1374гг. ён зъдзейсніў некалькі паспяховых паходаў супраць крымскіх татарап, і пасля 1363г. у Вільні зъяўліўся абрэз. Мо' праваслаўныя яго і паважаюць таму, што, верагодна, ён мае візантыйскае паходжанье, робяць зь яго съпісы і адзначаюць дзень "Корсуньскай Богоматері". А для ўсіх беларускіх каталікоў гэта любімая Апякунка, прытулак для ўсіх сълёз і надзеі.

Алена АРЦЁМЕНКА

Апякунка Беларусі

Маці Божая Будслаўская

Штогод 2 ліпеня адзначаецца ўрачыстасць Найсьвяцейшай Панны Марыі Будслаўскай, Апякункі Менска-Магілёўскай архідыяцэзіі. У апошнія гады культ Маці Божай Будслаўской шырока распаўсюдзіўся па ўсёй нашай краіне, і вернікі нездарма называюць Яе Апякункаю Беларусі.

Цэнтр святкавання – невялікая вёска на поўначы Менскай вобласці, назва якой – Будслаў – вядомая сёньня ва ўсёй Беларусі і нават далёка за ейнымі межамі. Там, сярод лясоў і балотаў, знаходзіцца нацыянальны сактуарый Маці Божай Будслаўскай. Велічны будслаўскі касьцёл, адна з самых прыгожых і вялікіх святыняў на нашай зямлі, быў пабудаваны ў XVIII стагодзідзі і зьяўляецца малою базылікай. Кожны год у Будслаў ідуць і едуть тысячи пілігримаў, каб ушанаваць Найсьвяцейшую Панну Марыю, папрасіць праз Яе заступніцтва асаблівых ласкаў Божых і прыняць удзел ва ўрачыстым будслаўскім фэсьце, які становіцца сапраўдным святым веры адраджанага беларускага Касьцёла – старажытнага і адначасова маладога.

У першы дзень ліпеня ў Будслаў са съпевамі і радаснымі воклічамі адна за адною прыходзяць пілігримкі. Перш за ўсё яны кіруюцца да сактуары, каб падзякаваць Той, якая вяла іх па съёцы і пад дажджом, лагодзячы больш крывавых мазалёў і атуляючы сваёю Матчынаю апекаю ад усіх небясьпекаў у дарозе. Кожны пілігрим, які пераадолеў не адзін дзесятак кілямэтраў, імкнецца апошнія мэтры ад уваходу ў святыню да цудоўнага абраза праісці на каленях, каб выказаць Маці Божай асаблівую пашану.

Жывы паток у святыні не спыняеца і не слабне ні на хвіліну, але з-за вялікай коль-

касыці вернікаў гэтыя некалькі мэтраў часам займаюць больш за гадзіну. Але гэты час становіцца часам асабліва глыбокай і шчырай малітвы, калі кожны, адчуваючы побач з сабою столькі братоў і сясыцёр, разумее, што ўсе мы – дзеці аднаго Нябеснага Айца і маем у небе адну найлепшую Матулю, якая любіць усіх аднолькава. Менавіта ў гэтыя хвіліны з глыбіні сэрцаў узносяцца да Найсьвяцейшай Маці самыя запаветныя просьбы, з надзеяй, што праз Яе магутнае заступніцтва яны будуць выслушаныя Найвышэйшим. Пра тое, што гэта – не пустая вера і ня марныя надзеі, сведчаць шматлікія цуды, якія на працягу стагодзідзяў адбываюцца і працягваюцца адбывацца ў нашыя дні каля цудоўнага аброза Маці Божай Будслаўскай.

У першы дзень свята амаль кожную гадзіну тут распачынаецца чарговая святая Імша, каб тыя, хто толькі прыйшоў у Будслаў, маглі падзякаваць Пану за магчымасць маліцца ў гэтым святым месцы і прыняць Езуса Хрыста ў Эўхарысты. Тут жа можна паяднацца з Богам і Касьцёлам у сакрамэнце пакаяння: у святыні і нават проста пад адкрытым небам з паслугаю святой споведзі чакаюць дзесяткі святароў. Нават калі да канфесіяналаў стаяць чэргі, кожнаму верніку будзе прысьвечана столькі часу, колькі неабходна для ягонае духоўнае карысці.

Пілігримаў, большасць з якіх – маладыя людзі, бяз цяжкасці адрозніш у стракатым натоўпе ўдзельнікаў урачыстасці па загарэлых тварах і радасным бліску ў вачох. Цэлы дзень па ўсім Будславе чуваць съпевы, вясёлы гоман і съмех.

Тыя, хто прыйшоў раней, разміяшчаюцца на начлег і выходзяць сустракаць новыя групы пілігримаў. Але большасць з іх так і не лягуць спаць у гэтую ноч. Апоўначы каля святыні, дзе ўзвышаецца прыгожа аздоблены алтар, грандыёзная працэсія распачнеца ўрачыстая святая Імша. Шматтысячная грамада вернікаў з запаленымі

свяечкамі ў руках як вогненная стужка ўеца вакол парка перад святынёю. Гэтае велічнае і незабыўнае шэсьце – своеасаблівая кульмінацыя пілігрымак і ўсёй урачыстасці. Пасля ўдзелу ў такой Імши становіцца зразумелым, адкуль у стомленых доўгім шляхам пілігримаў зьяўляюцца сілы для ўдзелу ў шматгадзінным начным чуваньні.

Чуваньне і малітвы працягваюцца аж да пачатку галоўнай святой Імши ўрачыстасці, якую звычайна канцэлебуюць біскупы і некалькі дзесяткаў святароў з ўсёй Беларусі і з-за мяжы. Гэтаю Імшою і ўрачыстай працэсіяй завяршаецца цудоўны фэст, каб праз год ізноў вярнуцца ў Будслав пад поўныя радасці съпевы пілігримаў.

Паводле Catholic.by

КАЛЁНКА РЭДАКТАРА

Дарагія чытачы! Прыношу Вам свае прабачэнні за пэўную перабоі ў выходзе новых нумароў газэт “PATER NOSTER” і “Анёлак”. Гэта абумоўлена тымі абставінамі, у якіх апынулася нашая рэдакцыя. Пасля майго адлічэння з ВНУ за актыўную журналісцкую і грамадzkую дзейнасць, я звязртаўся ў суд, што таксама ня дала вынікаў. Потым Польскім Ўрадам была прапанаваная Стыпендыя імя К. Каліноўскага, а таксама бясплатнае навучанье ў польскай ВНУ. Зараз я знаходжуся ў Варшаве на падрыхтоўчых курсах, таму ўзынікаюць некаторыя проблемы з выданнем газетаў. Аднак мы ўсім рэдактарскім складам працуем над гэтым пытаннем і ўжо амаль наладжана систэма далейшай працы. Хоць, безумоўна, я і надалей буду працягваць сваю актыўную працу над нашымі выданнямі. Дзякуючы Польскаму Ўраду я маю магчымасць скончыць вышэйшую адукцыю. Умовы тут сапраўды Ѹдоўнья, стыпендыі хапае, ды і узровень навучанья на падак вышэйши. Сапраўды разумею, што значыць “Ня бойцеся!” Яна Паўла II. Бог ніколі не пакіне чалавека, які Яму давяраецца. Дзякую, шчыра дзякую Богу за ласкі, а таксама ўсім тым людзям, што дапамагаюць і дапамаглі мне ў цяжкія часы жыцця. Малюся за Вас!

Спадзяюся, што хутка ўсе справы і проблемы вырашацца і зможам зноўку выходзіць без затрымак і падвоеных нумароў. Але гэта магчыма толькі пры Вашай малітве, дарагі чытачы. Таму сёньня прашу Вас памятаць наш калектыв і нашую справу ў сваіх малітвах. Дзякую!

гал. рэдактар - Але́сь КАРЦЕЛЬ

Прыклады з мінулага

Каталіцкая брацтвы

Памыляюцца тыя, хто лічыць Касьцёл выключна месцам ушанаванья Бога, абмяжоўваючы сфery ягонае дзейнасці адно толькі рэлігійнай. Адсюль і легкадумныя адносіны да сваіх хрысьціянскіх абавязкаў: у касьцёле мы – шчырыя вернікі, а па-за съценамі часта забываємся на асноўныя Божыя Наказы. Але моц Касьцёла трymаецца ня толькі на нашых малітвах, узделе ва ўрачыстасцях і набажэнствах, а залежыць таксама ад пачуцця салідарнасці, братэрства сярод вернікаў. Такое адчуванье еднасці сілкуе як сумесная духоўная дзейнасць, так і дзейнасць на карысць грамадztва, на карысць бліжніх. У нашыя часы так важна аб'ядноўвацца перад пагрозай духоўнага кryзысу, дзеяля міласэрнасці і дапамогі, у доказ пераможнай сілы хрысьціянской любові. Тым больш, што мы маем добры прыклад для наследаванья – каталіцкая брацтвы, якія існавалі ў часы ВКЛ і Рэчы Паспалітай на тэрыторыі Беларусі.

Гэта былі рэлігійнадабрачынныя і культурныя аб'яднаныні гарадзкога насельніцтва каталіцкага веврэвізнанья. Ствараліся яны на ўзор эўрапейскіх пры кожнай парафіі і нават пры кожным касьцёле. Дзейнасць асобнага брацтва рознілася ад астатніх (паводле правілаў, у адным горадзе, пры адным касьцёле не магло быць больш за адно брацтва з аднолькавай назвой і мэтам) і была скіраваная ў першую чаргу на пашырэнне хрысьціянскай маралі і дабрачыннасць. Братья распаўсюджвалі рэлігійныя

тэксты і дапамагалі вернікам іх вывучаць, арганізоўвалі агульныя маленьні і рэлігійныя працэсі на вуліцах і плошчах горада, съяточныя абеды, пахаваныні нябожчыкаў; старым і хворым братам, іх удовам і сіротам выдавалі пэнсыі, утрымлівалі прытулкі і шпіталі. Да памагалі таксам і людзям, якія не ўваходзілі ў брацтва: ладзілі абеды для жабракоў, зыбіралі ахвяраваныні на ўтрыманье вязняў ў астрогах. Усе выдаткі пакрываліся скарбонак брацтва, у якія кожны з братоў уносіў складку. Падпарадкоўвалася брацтва біскупу той дыяцэзіі, на тэрыторыі якой знаходзілася. Мелі гэтыя аб'яднаныні і сваё кірауніцтва: рэктара, дырэктара і прызначанага біскупам мадэратора. Правілы, паводле якіх жыло брацтва, былі строгія. Так, за сувязь зь дзяўчынай або замужнай кабетай сябра брацтва каралі 100 ударамі разгаў і выключалі з брацтва, што пазбаўляла чалавека магчымасці падтрымліваць свяціція, грамадzkія і эканамічныя сувязі.

У наш час функцыі былых брацтваў падзелены паміж касьцёлам, манаскімі ардэнамі і згуртаванынem вернікаў. Так, традыцыя, быццам, цалкам і не страчаная. Але, пагадзіцесь, павучыцца ёсьць чаму: супольная дзейнасць братоў (асабліва культурная і дабрачынная) ня толькі кансалідавала грамадztва, але і стварала неабходныя ўмовы для самаудасканлення, духоўнага развіцця і выхаванья сапраўднага хрысьціяніна.

Алена СЫСОЙ

Вяртаньне Залатагорскае святыні вернікам

5 ліпеня 2006 г. адбылася гістарычна падзея, якой менскія каталікі чакалі пятнаццаць гадоў. У адпаведнасці з распараджэннем Прэзыдэнта Рэспублікі Беларусь ад 5 траўня гэтага года, будынак касьцёла Найсьвяцейшай Тройцы (святога Роха) на Залатой Горцы ў Менску быў перададзены старэйшай каталіцкай парафіі сталіцы. Акт аб перадачы быў зачытаны ў закрыстыі касьцёла ў прысутнасці Апостальскага Адміністратора Менска-Магілёўскай архідыяцэзіі біскупа Антонія Дзям'янкі, канцлера Менска-Магілёўскай архідыяцэзійнай курыі кс. Юрыя Касабуцкага, прабашча парафіі кс. Міхала Сапеля, дырэктара Беларускай дзяржаўнай філармоніі А. В. Гарбара, прадстаўнікоў Міністэрства культуры РБ і членаў кампетэнтнай камісіі.

Рым-каталіцкая парафія Найсьвяцейшай Тройцы (святога Роха) на Залатой Горцы ў Менску была заснаваная ў XIV ст. каралём Ягайлом. Гэта самая старажытная каталіцкая супольнасць у горадзе, пра якую захаваліся дакументальныя звесткі. Першапачаткова парафіяльны касьцёл знаходзіўся на Траецкай Гары, прыблізна там, дзе цяпер месціцца карпусы 2-га клінічнага шпітала. У пачатку XIX ст. парафіяльная святыня быў драўляны касьцёл на Залатагорскіх могілках у прадмесцях Менску.

У 1861–1864 гг. быў пабудаваны мураваны касьцёл у нэагатычным стылі, які захаваўся да сённяшняга часу. Адметны той факт, што ахвяраваныні на ягоную пабудову збиралі ня толькі менскія каталікі, але таксама праваслаўныя і юдэі ў знак

падзякі святому Роху, які выратаваў горад ад страшнай эпідэміі халеры. Касьцёл быў багата аздоблены ўнутры. На пачэсным месцы ў правым бакавым алтары знаходзілася цудатворная фігура святога Роха — апекуна горада Менска. У касьцёле былі цудоўныя арганы і нават дзейнічала школа арганістаў. Акрамя таго, парафія мела вялікую маёмастць у горадзе і прадмесцях.

Насычанае парафіяльнае жыццё было гвалтоўна перапынена ў 30-я гг. XX ст. у выніку перасылду рэлігіі з боку савецкай улады. Да вайны набажэнствы ў касьцёле адбываліся нерэгулярна, бо ў той час шмат святароў быў арыштаваны або вымушана выехаць на выгнанье. Падчас вайны набажэнствы на пэўны час узnavіліся. У ходзе баёў за Менск будынак касьцёла быў значна пашкоджаны, што відаць на архіўных фотаздымках. Па сведчаннях відавочцаў, вернікам удалося сабраць срод-

кі і самім аднавіць зынішчаны дах святыні. Аднак пасля вайны набажэнствы ў касьцёле на Залатой Горцы ўжо больш не адбываліся; было разрабавана, зынішчана ці бясьследна вывезена ўсё, што яшчэ заставалася ад унутранага ўбрання.

У пасляваенны перыяд будынак касьцёла доўгі час выкарыстоўваўся як кнігасховішча, а Залатагорскія могілкі — самы вялікі і знакаміты каталіцкі нэкропаль у горадзе — былі зынішчаны. У 1976 г. касьцёл быў адрестаўраваны і часткова адрэмантованы, пасля чаго ў ім размясцілася філарманічная залі камэрнай музыкі і былі ўстановлены новыя арганы чэскай фірмы «Riegerkloss».

У 1991 г. была адноўлена парафія Найсьвяцейшай Тройцы (святога Роха), і па дамоўленасці з філармоніяй у касьцёле ізноў пачалі адбывацца набажэнствы. На сродкі вернікаў касьцёлу было вернута аблічча святыні. З самага пачатку адноўлення дзейнасці парафіі вернікі дамагаліся поўнага вяртання святыні. Ад іх імя прабашч парафіі ксёндз Міхал Сапель няспынна звяртаўся да ўладаў з просьбамі аб перадачы касьцёла парафіі, а вернікі ўвесь час маліліся за гэта. Кожную сераду парафіяльная моладзь праводзіла адарацыю Найсьвяцейшага Сакрамэнту, падчас якой малілася аб вяртанні.

працяг на 6 стар.

Вяртаньне...

Працяг. Пачатак на 5 стар.

А адпаведная малітва стала неадменным дадаткам да набажэнства да съятога Роха. І вось, нарэшце, малітвы былі выслушаны, а просьбы вернікаў пачутыя, і 5 ліпеня 2006 г. завяршыліся ўсе фармальнасці, звязаныя з перадачай касыцёла на баланс парafii.

Аднак бязмежная радасць вернікаў і іх прабашча крыху азмрочана тым, што касыцёл перадаецца ў вельмі занядбаным стане — будынку і ўсім камунікацыям патрэбны неадкладны капітальны рамонт, на які спатрэбяцца вельмі вялікія сродкі, а іх парafія пакуль ня мае. Між тым, трэшчыны, што, нібы павуцінне, аблыталі скляпеныні і съцены касыцёла, дзе-нідзе ўжо дасягаюць таўшчыні ў сантиметр, і з кожным годам усё павялічваюцца. Калі не прыняць неадкладных мераў, беларуская сталіца можа застацца без аднаго з найпрыгажэйшых сваіх помнікаў архітэктуры, якіх у Менску і без таго захавалася катастраfична мала. Таму вернікі парafii звязраюцца да ўсіх людзей добрай волі з просьбай аб дапамозе. Безумоўна, парafii патрэбна ня толькі фінансавыя сродкі і прафесійная дапамога съпецыялістаў. Самая першая і важная дапамога — гэта малітва, і ў скарбонку малітвы свой унёсак можа зрабіць кожны вернік.

Што такое ўдзячнасць

Вы ведаецце, што такое нараканье і што значыць слова „удзячнасць”? Вы задумваліся калі-небудзь над тым, чаму Бог больш любіць задаволеных і ўдзячных, чым капрызных і прымаючых усё як павіннае? Давайце параважаем разам.

Праз Сваё Слова Бог кажа нам, каб мы заўсёды дзячылі Яму і што быць задаволеным - вялікае набыццё. А хіба можна дзячыць Богу за боль, за сълёзы, няўдачу, няспоўненія мары, непачутую малітву? Наш Айцец Нябесны сказаў, што ўсё, што адбываецца ў нашым жыцці, адбываецца з Ягонае волі і карысна для нас. Можа быць, раз мы ня можам зразумець, якая нам карысць ад зубнога болю ці ад несправядлівае ацэнкі. Нам толькі трэба даверыцца Богу, усім сэрцам паверыць Ягоным словам, што ўсё што Ён нам спасылае - рана ці позна прынясе добро. А ўдзячнасць вырастает з даверу, зь цвёрдае веры ў тое, што Божыя Словы - вечная, непахісная Ісьціна. І калі Вы, драгія чытачы, без малейшага сумніву прыmeyeце абяцаныне Бога, што „усё да добра”, то ўдзячнасць

напоўніць вашыя сэрцы. І ня трэба будзе прыкладаць выслікі, каб дзячыць Пану нават за нешта непрыемнае. І гэтае напрыемнае ўжо ня будзе падавацца такім страшным і непрыемным. І Вы нават зможаце радавацца такай радасцю, якой нішто ня здолее згасіць. Можа Вам падаецца гэта немагчымым? Не, магчыма гэта. Ня так даўно я яшчэ ня ўмела радавацца тым рэчам, што прыносяць боль і расчараўанне. Аднак, прымаючы Божую волю ў сваім жыцці і давяраючыся Яму, я вучылася дзячыць Яму. У абмен на падзяку любячы Бог спасылаў Сваю вялікую радасць у маё сэрца. І ў тия моманты я адчувала сябе самай шчаслівай у съвеце., нягледзячы на праблемы і смутак.

Згадайце жыдоўскі народ з Старога Запавету, які наракаў. Габрэям не падабалася манна нябесная, не хапала мяса, вельмі хацелася піць... Вы памятаце, як Бог паступаў зь імі? Ён наказваў іх за нараканыні. Бог для кожнага з нас усё робіць зь любоўю, спасылае ўсё саме лепшае, бо ведае, што нам патрэбна. А мы замест падзкі наракаем...

Ну як, напрыклад, можна дзячыць за съпёку? А ўявіце, што каб не было съпёкі, мы б тады ня ведалі смаку халоднае вады. Мы б ня ведалі, як добра ляжаць на вільготнай траве ў ценю дрэва, мы б ня радаваліся лёгкаму прахладнаму вецярку, нам бы не было так прыемна купацца ў рэчцы. Дзякую Богу за даждж, за сълякаць, за халодны вецер і за мароз. Мы не змаглі б адчуць цеплыню і ўтульнасць свайго дому, калі б нашыя ногі не прамакалі, калі б мароз не шчыпаў за шчокі. Калі б усё было так, як нам падабаецца, жыццё было б аднаабразным і сумным. Дык жа будзем дзякаваць Богу за ўсё, што ёсьць у нашым жыцці, ня будзем наракаць; заўсёды будзем удзячнымі і задаволенымі.

Ніна ПАПРУГА

O tempora, o mores!

Некалькі слоў пра цнатлівасць

У адным з апошніх нумароў мы спыняліся на тэме абортаў. А адным з вельмі істотных фактараў у гэтай праблеме зьяўляецца пытанне цнатлівасці і ўтрымання ад фізычных стасункаў паза шлюбам апынулася асобнай праблемай, якую нельга не разглядзець спачатку. Тым больш, што цяпер, у нашым амаральнym грамадзтве, яна і вострая, і актуальная.

Зараз норавы сталі значна больш вольныя, чым нават у савецкія часы. Блізкасць маладых людзей становіцца амаль што нормай, а на тых, хто стараецца прытрымлівацца Божых загадаў і самых першапачатковых маральных правілаў, толькі дзвіяцца. Нават сярод каталікоў ёсьць такія, хто, гледзячы на сучасныя тэндэнцыі, ня могуць зразумець справядлівай настойлівасці каталіцкага касьцёла па гэтаму пытанню. Таму хацелася б разгледзець ситуацыю, і пастарацца пераканаць тых, каму не хапае яснасцьці.

Для любога, падаецца, чалавека відавочна, што, калі паміж двума людзьмі ўзынікаюць інттымныя стасункі, гэта павінна быць вынікам кахрання. Таму што, калі чалавек ідзе на гэта без кахрання, значыць, ім кіруюць інтарэсы толькі фізычнай асалоды. У такім выпадку можна казаць пра самую нізкую ступень маральнай съядомасці. Іншы чалавек выкарыстоўваецца як сродак. Тоэ, што па чалавечым і Божым законам зьяўляецца найвышэйшай ступеняй (калі мець на ўвазе тое, што яна апошняя) развязыцца стасункаў паміж мужчынай і жанчынай, губляючы пад сабой аснову асноў – кахранье, становіцца непатрэбнай і бруднай рэччу. Бруднай таму, што у гэтым чалавек губляе сваю годнасць. Тэма пазашлюбовых стасункаў заўсёды была сарамлівай, і ня праста з-за інттымнасці сваёй, а з-за

таго, што ў такім разе чалавек адкрыта абірае фізычнае, цялеснае, незважаючы на духоўнае. Ён паводзіць сябе значна горш за жывёлу, бо ў жывёлаў гэта мэта для працягу рода. Чалавек жа па сваёй волі кіруе дзіцём Бога, бо ня цэніць найвялікшага дара – жывой душы ў сабе.

І канешне, нельга не сказаць пра яшчэ адзін, вельмі важны аспект пазашлюбных стасункаў. У такой справе чалавек нясе адказнасць не толькі за свой грэх, але і за грэх іншага. Другі чалавек можа быць слабым, каб утрымацца, і становіцца саўдзельнікам гэтай сапраўды жахлівай справы. Чалавек не толькі губляе ўсё чалавече, але й прымушае гэта зрабіць і другога, топчадзьве душы адначасова, паказвае, што і за чалавека другога не прымае, а толькі як фізычную дапамогу свайму жаданню.

Але зараз распаўсюджаная думка, што кахранье не абавязковая патрабуе шлюбу. Некаторыя нават лічаць, што шлюб увогуле рэч непатрэбная. Маладыя людзі кажуць, што ня мо-

гутць знайсці аргументаў, чаму трэба жаніца ці выходзіць замуж. І прычына гэтага, мне падаецца, у тым, што выхавацелі не разъвілі ў іх духоўную зоркасць і тонкасць пачуцьцяў. Бо чалавек, які па-хрысціянску найвялікшымі вартасцямі мае любоў і міласэрнасць, ня можа не разумець сэнсу кахрання паміж мужчынай і жанчынай як самага съветлага адлюстравання Божай любові. У яго не будзе сумневу ў тым, што сапраўднае кахранье толькі тады, калі чалавек мае цвёрды намер застацца з другім назаўсёды разам, стаць адгэтуль “ня двое, а адно цела”. Толькі тады, калі чалавек бярэ на сябе весь цяжар адказнасці за жыццё і шчасце другога, і намераны вынесці гэты цяжар што б там ні было. Толькі тады, калі сапраўды гатовы адмовіцца ад свайго эгаізму, сваёй ганарлівасці, і растворыцца ў другім. Шлюб – адзін з самых важных крокуў у чалавечым лёссе, і звычайна чалавек доўга вагаецца, пакуль ня зробіць выбар. У кожнага да самага апошняга моманту можа заставацца сумнеў, які вынікае з чалавечай натуры, таму аб сапраўдным намеры звязаць сваё жыццё з другім чалавекам можна казаць толькі тады, калі шлюб адбудзецца. І толькі тады, калі чалавек адчуе па шлюбе адказнасць і рагушчаць ўсё аддаць дзля захавання гэтага саюзу, яго кахранье стане паўнаважным, урэшце абраце сваё галоўнае напаўненне. Гэта будзе сапраўднае зыліццё душаў, таму для іх будзе патрэбная адно цела як сасуд. Але гэтаму мусіць папярднічаць узважлівы падыход, узаемная падружтоўка і малітва.

Алена АРЦЁМЕНКА

Верасень 2006

Нядз.	Пан.	Аўт.	Сер.	Чацьв.	Пятн.	Суб.
					1	2
3 <u>XXII</u> звычайная	4	5	6	7	8 Нараджэннія НПМ	9
10 <u>XXIII</u> звычайная	11 Імя Марыі	12	13 Яна Злата- вуснага	14 Святога Крыжа	15 НПМ Балеснай	16 свв. Карнэлія
17 <u>XXIV</u> звычайная	18 свв. Станіслава Косткі	19	20 свв. Андрэя Кім Тгона	21 свв. Мацея, апостала	22	23 свв. Піо
24 <u>XXV</u> звычайная	25	26	27 Вінцэнта дэ Поля	28 Міхала Габрыэля і Рафала	29	30 свв. Гераніма

Малітоўныя разважаньні

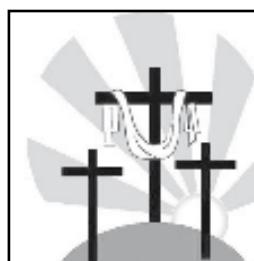
Як добра, Пане, што Ты заўсёды чуеш мяне. Ніколі не здарaeцца, што ты заняты, калі я хачу пагаварыць з Табой. Ты заўсёды ўважлівы да маіх слоў і малітваў. Ты выслухваеш мае скаргі, раздзяляеш мой боль, і калі я плачу, Ты не кажаш, што хопіць расстрайвацца з-за дробязяй, і што гэта ня повад для сълёзаў. Ты заўсёды суцяшаў мяне. І я хачу сказаць Табе, што толькі Ты сапраўды можаш суцешыць мяне. Я ведаю, што цябе цікавяць ня толькі сур'ёзныя пытаныні майго жыцця, але і дробязі. Напрыклад, з чаго пачаць сёньняшні дзень ці куды лепш пайсьці... Калі я гляджу назад на пражытыя дні, я бачу, як ты зь любоўю адказваў на малітвы, зь пяшчотаю выціраў сълёзы, вызваляў сэрца ад крыўды.

Мне падабаюцца нашыя малітвы-размовы па вечарах. Я люблю размаўляць з Табою ў цішыні, калі ўсё сьпіць і нішто ня можа адцягнуць маю ўвагу. Памятаеш, Пане, нашыя вечары гэтай вясной? Я ніколі не забуду тыя цудоўныя імгненыні ў май жыцці. Ледзь адчувальны пах цвёту дрэваў, сіпевы салаўёў, белы месяц над садам і бяздоннае неба, напоўненае зоркамі... Сузіраючы гэтую вялікую прыгажосць, мне лёгка было перамагчы сон. Цішыня, мір, супакой. Песьня майго сэрца зълучалася з песьнямі птушак і падымалася да Нябёсаў, дасягаючы Існасці... У малітве Ты зъняў зь мяне цяжар проблемаў, клопатаў, памылак у стасунках з бліжнімі. Мне было лёгка, бо больш нічога не прыгнітала мяне. Ты расправіў крылы маёй душы. Я, нібы птушка, уздымалася да Цябе ў малітве, пакідаючы клопаты пад сабою. Так, малітва дорыць крылы, вучыць лётаць, адкрывае вочы, дапамагаючы бачыць Цябе. Я дзякую Табе

за тое, што Ты вучыш мяне маліцца. Тады я чула Твой голас у цішыні. Ты кранаў маю душу съпевам птушак. У Тваіх бяскрайніх просторах я бачыла Тваю моц, вялікасць, мудрасць. Ты супакоїў мяне, даў сілы для перамог, цярпеньне, напоўнім сэрца мірам і любоўю. Тады Ты паказаў мне, што для мяне важна, а што ня мае значэння, што мусіць быць на першым месцы, а на што ўвогуле ня трэба звязаць ўвагі. Ты дапамог мне признаць свае памылкі, пакаяцца за іх. Ты выправіў мае шляхі, скіраваў іх у патрэбны бок.

Дзякую, што любіш мяне, што клічаш маё сэрца да Сябе, што адкрываеш мне Сябе і Сваю волю. Дзякую Табе за гэты цудоўны съвет, за тое, што Ты стварыў яго для мяне, каб я, жывучы ў ім і карыстаючыся зь яго, праслаўляла Цябе. Дзякую за Вечнасць, за Нябесны Дом, за Сына Твайго, Які адкрыў нам дзіверы ў гэты Дом. Дзякую за святыя сакраманты, за магчымасць яднацца з Табой праз Эўхарыстыю. Я люблю Цябе, Пане!..

Ніна ПАПРУГА

PATER NOSTER

штогодовыя бюлетэні парафій
святога Казіміра ў Жлобіне

Заснавальнік - кс. Леанард Акалатовіч; галоўны рэдактар - Алесь Карцель; выпускны рэдактар - Алена Арцёменка; макетоўшчык, карэктар - Алесь Карцель. Адрес: 247210, Гомельская вобл., г. Жлобін, вул. Юных піянэраў, 24. Тэл./факс: (02334) 2-94-84. GSM: (029) 630-87-79. e-mail: centrum.pn@gmail.com. Выдаецца зь ліпеня 2004 г. на беларускай мове (клясычны правапіс). Надрукавана на ксэраксе. Наклад: 299 асобнікаў.